

подсъзнателно насочена и реализирана) „пропаганда“ на съответни етнични ценности и норми в екстериорен порядък, за транслирането им и за трансплантирането им от едно в друго (или други) етноморфно или етнодисморфно социално пространство? Не е ли тази дивергенция между отделните ромски групи инструментален маниер за съхранение и развитие на етничността (третирана в нейните предимно осъзнати групови измерения, а не в тоталната ѝ дефинитивност) отново чрез екстериорен порядък? Само че в този случай посредством хиперболизацията на интериорно битуващото и окачествяващо циганина като род и индивид чрез неговото изнасяне отвъд границите на тази групова капсулираност и интериорност. При това паралелно с релативизма и специфицираната, неформалната йерархизираност на хипотрофичността на „портрета“ и социалното, етничното и др. присъствие и окачествяване на другите, екстериорно дислоцирани в пространството ромски общности.

Абсолютизацията на интериорността на ромската екзистенция от Е. Марушиакова не помага за правилното интерпретиране на амбивалентността на циганското битие и съзнание. Защото тази интериорност е видима, различима, оценима, практически реализуема всъщност за „другите“ (и ромски, и неромски субекти) най-вече в нейните екстериорни резонанси и проекции. В съпоставимостта и различността от другите, в съизмеримостта с екстериоризираната интериорност на другите ѝ етнични и социални кореспонденти в пределите на съответното или на тоталното социално пространство на действителността. Само чрез „затвореността“, капсулирането, херметизацията и интериорността си груповото етнично (ромско) съзнание няма и не може да притежава не само необходимия, но и достатъчния инструментариум за декретиране и легитимиране на своята същност и форма, на функционалната си определеност и на товареност в пространството на историята и съвременността. Единствено „отвореността“, дехерметизираността, разкапсулирането и екстериорността на маниера на показност и действеност в различните пространства (неромски и ромски), в социалната практика могат да гарантират и стимулират демонстрацията на ингруповите пристрастия и особености на жизнедейност, на етнично „обагрено“ начин на живот и т. н.